Privirea unui om pierdut în propria sa reflecție

On Ianuarie 30, 2021

Tot ceea ce te acaparează în realitate, în palpabil, se vede când ești permanent conștient de propria imagine reflectată în oglindă.

Demult m-am privit într-o oglindă, și mi-am văzut chipul reflectat într-o altă oglindă, mult diferită, dar asemănătoare cu aceea în care și altă dată mi-am privit chipul. Şi ea, captivantă, tot mai fidelă, oglinda aceea s-a transformat tot mai mult în chipul în care mi-am oglindit bucuriile și tristețile, și în care artistul își îmbrățișează creația. Era o oglindă într-o variantă 3D, reflexia ei invadându-mi spațiul tridimensional și timpul în care Universul "a aranjat" să se întâlnească pe aceeași lungime de undă cu mine.

Şi fix în aceeași oglindă, în tot acel spațiu pe care universul îl ocupă energetic sub formă de fotoni și temperatură, a avut loc o expansiune intrinsecă prin care s-a modificat scara spațiului în sine, și eu am devenit una cu imaginea unei galaxii în spațiu. Ce se înțelege, însă, prin aceasta? Cum adică să mă văd din punct de vedere tridimensional, eu care trăiesc într-o dimensiune a conștiinței aflată dincolo de timp și spațiu, eu cel care de atâtea ori mi-am privit perspectiva de viață, în mod conștient, printr-un fel de spiritualizare a micului univers din care, până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu ieșisem deloc?

Iată ce îmi exalta sufletul, ce îmi încânta simțurile. Să mă distanțez de lumea asta, să evadez printr-un fel de tunel cuantic, aleator, să trec într-un univers paralel, printr-un fel de porți spațio-temporale, și să devin reflexia imaginii unei stele pline de strălucire care arată ca un ochi normal, numai că funcțiile sale sunt superioare în constelația Gemenilor.

Sau, poate că a fost vorba de o gaură neagră, a cărei existență nu a fost demonstrată științific, și pe care eu mi-am închipuit-o ca fiind o regiune în spațiu-timp cu o forță gravitațională atât de mare încât, chiar dacă aș fi fost redus la nimic, să pot exista totuși ca reflexie a cuiva care a fost Cineva...

Leadership: Poți să-ți construiești și să-ți asumi o imagine care surprinde realitatea în momentul petrecerii acesteia, și în același timp să obții o imagine care se repetă de mai multe ori, în mai multe feluri?

Ideea de bază e că orice s-ar fi putut întâmpla în trecutul meu, de fapt s-a întâmplat într-un univers paralel, iar reflexia mea într-o oglindă a făcut posibilă deplasarea mea cu viteza maxim posibilă în acel univers. Adică, modul în care s-a scurs timpul meu, al celui din oglindă, trebuie corelat cu ce s-a întâmplat în Univers, în timpul ce s-a scurs în lumea reală a celui care s-a privit în oglindă, doar ca să constate că este același, și totuși diferit de el însuși.

Şi dacă m-am privit într-un anumit fel, așa cum o face pictorul când își instaurează autoportretul ca tipar recognoscibil, marcă a misterului de dincolo de aparențe, a fost ca să fiu perceput altfel decât dacă as fi fost privit din aceeași perspectivă. Nu-i de mirare că am ajuns un expert al teoriei existenței universurilor paralele, o busolă în orientarea personalității mele prin mirajul consecințelor de dincolo de mine, ținând cont că angajarea mea în jocul de-a *"make a mirror in the Unity of immanence and transcendence"* include unitatea subiacentă a universului.

Nu era o oglindă oarecare, ci una capabilă să obțină prin reflexie o altă reflexie, asemeni jocului de oglinzi dintr-o lectură din care am putut scoate un personaj caracterizat de un

suflet nobil, și pe care Alice în Ţara Minunilor l-a descoperit întâmplător în ea însăși, prin reflectarea ei într-o oglindă compactă, cu mai multe trepte de luminozitate, care implica mai multe lumi de joc.

Într-adevăr, reflectându-mă în acea oglindă specială, am sperat să accesez un portal către o dimensiune paralelă, justificată prin făurirea unui ideal care depășește prezentul, și în care artistul își privește opera cu ochii plini de nemurire. *"Who in the world am I? Ah, that's the great puzzle."* Poate că dacă mi-aș multiplica existența în alte lumi, într-o altă secțiune a aceluiași plan divin, aș reuși să mă multiplic în chip indefinit într-un univers de unități existențiale.

Leadership: Ești în stare să-ți construiești o lume numai a ta printr-o filtrare a imaginii pe care, trecând-o prin propriul suflet, să dea naștere la o entitate dual capabilă să servească unui segment de realitate aflat în plină expansiune?

Nu este de mirare că ce-am văzut în oglindă este diferit de ce-am privit la mine, gândindu-mă că tot ceea ce mă reflectă în realitatea concavă a unei firi omenești (de o adâncime și de o vioiciune așa cum rareori produce reflecția universului la scară mică), este o imagine de sine bine structurată în direcția unei vieți virtuale. Şi cred că de aici a început totul, cu instalarea mea într-un joc al oglinzilor ce pune față-n față doi străini: unul care ar vrea să-l cunoască pe celălalt, și unul care îl cunoaște pe celălalt, dar nu se cunoaște pe sine.

Fiindcă tentația misterului de dincolo de aparențe, clasa conducătoare a minții mele însoțită de coordonate temporare și spațiale, deci impusă de forțe externe, cere o abordare caracterizată de sensibilitate și o selecție ponderată a ceea ce poate fi reprezentat în imaginație, și cu atât mai puțin la ceea ce poate fi perceput. Iar dacă am priceput ceva din punctul de vedere al oglinzilor, deși în unele situații interiorizarea noilor reflexii poate deveni mijloc de conformism și manipulare, este că nu-mi pot contrazice sinele nereflectat.

Şi dacă m-aș uita din nou în aceeași oglindă, cu aceiași ochi cu care m-am privit în alte oglinzi, sperând să mă văd diferit, sau măcar același, dar puțin mai intens luminat de o simbolistică specială, de licărirea nepământeană, constantă, a unei singure străluciri, și dacă m-aș pune lângă o mare oglindă numită "simetrie de paritate", atunci m-aș deosebi într-adevăr de cel cu care mi-am dat seama că semăn leit, dar nu e nicio clipă același.

Bine spunea Alice în Ţara Oglinzilor: *"Dacă aș avea o lume a mea totul ar fi nonsens. Nimic n-ar fi ce este, pentru că totul ar fi ceea ce nu este. Şi invers, ce este, n-ar fi, iar ce n-ar fi este. Vezi?"*

Marea revelație a creației mele este o mediere între toate experiențele vieții trăite în realitate, dar disponibile într-un spațiu separat, propus ca fiind nemărginit.

Privirea unui om pierdut în propria sa reflecție se îndreaptă către două imagini concomitente ale aceluiași om. Un om ca mine ar avea aceeași ochi la proporții cosmice dacă s-ar vedea în lumina maximei sincerități drept o proiecție a voinței inexorabile care a creat sau a scris lumea.

Sau cum spunea un personaj al lui Borges: *"Povestea vieții mele este reflexia celui care am fost eu în timp ce o scriam."*

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-omului-cu-ochii-pierduti-in-propria-reflexie.html